

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 2.

Ljubljana, 1. februarja 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

3. Sanje o pomladi.

Oj, nocoj so k meni v vas
zlati angelci prišli,
rožic so prinesli mi
in nebeške radosti.

Pa sem mislil, da vzcvetel
je že zlatolasi maj,
da že prišel sem v nebo,
v večnomladi božji raj.

Zadehtelo je okrog,
kot v pomladnih rožnih dneh,
in na rdečih ustnicah
mi je plaval tih nasmeh.

Sokolov.

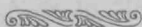
4. Solnce, zemljico ogrej!

Nina — nana,
vsa zaspana
je poljana ...

Solnce, solnce... hej!
čez goró poglej,
zemljico ogrej
in potreplji jo po rami —
to poljano,
vso zaspano ...

Nina — nana,
že zaspana
drami se po-
ljana ...

Zvonimir.

Dobri ljudje.

4. Prvi kristjani.

Prvi kristjani so bili vsestransko izvrstni ljudje. O njih se je ohranilo hvalno izporočilo: kolikor kristjanov, toliko je bilo svetnikov! Zato so apostoli kar že tudi vernike na zemlji imenovali svetnike, kakor nam še zdaj izpričuje deveti člen apostolske veroizpovedi: Verujem v občestvo svetnikov.

Odlikovali so se sicer v vseh krščanskih čednostih, a prav posebno še v dobrodelnosti in ljubezni do bližnjika. V tem jih še posebej hvali sv. pismo; „Množica vernih je bila enega srca in enega duha: tudi ni nihče rekel o tem, kar je imel, da je kaj njegovega, ampak vse je bilo med njimi vseh. Lastnine in premoženje so prodajali in so od tega delili vsem, kakor je kdo potreboval... In bili so prijetni vsemu ljudstvu.“

Da bi bila taka dela krščanske ljubezni še popolnejša, so odbrali apostoli najboljših mladih mož in jih posvetili v dijakone, da bi zbirali miloščino, jo oskrbovali v skupnih zalogah in delili med ubožno ljudstvo. In s kako navdušenostjo so vršili vrli diakoni to sveto delo! Kako n. pr. je bil ponosen sveti Lavrencij na množico obdarovanih ubožcev in sirot v Rimu, ki jih je — kot zaklad sv. Cerkve — pred svojo mučeniško smrtjo pokazal poganskemu sodniku!

Ali predstavimo si oni veličastni prizor še iz poprejšnjih — apostolskih časov, ki ga nam na kratko, pa tako lepo opisuje sv. pismo. V Jopah, v sedanji Jafi, ob morskem bregu Svete dežele, je nagloma zbolela in umrla neka učenka, Tabita po imenu, ki je bila polna dobrih del in miloščinj, ki jih je delila. Verniki, zelo žalostni radi te izgube, brž pokličejo sv. Petra, ki se je takrat mudil v bližnjem mestecu Lidi. Še je bila blaga rajnica na mrtvaškem odru, ko pride sv. Peter. Takoj ga „obstopijo vse vdove, se jokajo in kažejo suknje in oblačila, ki jim jih je bila

naredila Tabita.“ Peter pa moli in vzklikne: „Tabita, vstani!“ In oživila je — blaga dobrotnica! Lahko si mislite veselje, ki je nastalo med verniki!

Ko so pogani opazovali tako dobre ljudi — prve kristjane, so s prstom kazali nanje rekoč: „Glejte, kako se ljubijo med seboj!“ To nam izpričuje zgled sv. Pahomija. Ko je bil ta svetnik še pogan in rimski vojščak, je prišel ob vojskinem času v stanovanje h krščanskim ljudem, ki so mu tako lepo stregli, kot bi bil domač. Jel je premišljevati, kaj so neki ti ljudje, ki so tako zelo dobri. In ko je izvedel, da so kristjani, je takoj sklenil, da se bo tudi on pokristjanil. Pa ni bil zadovoljen še s tem, da bi le kot navaden kristjan služil Bogu, marveč je hotel doseči karmoč visoko popolnost v redovniškem življenju. Pozidal je prvi samostan, kjer so menihi skupno živeli pod eno streho; poprej so živeli puščavniki posamič v bolj ali manj oddaljenih kočicah. Tudi redovniki so bili vzorniki krščanske ljubezni. Njih opravilo je bilo: molitev in delo. Kar so si z delom več prislužili, kot so nujno potrebovali zase, to so kot miloščino podelili drugim. Živeli so sami kot bratje med seboj, pa so duha bratske ljubezni širili tudi daleč na okrog.

5. Dober sklep.

„Povejte mi, mama, kako morete vendar tako prijazni in mirni ostati vkljub vsem sitnostim in ne-zgodam življenja?“ je nekoč vprašala svojo mater že bolj odrasla hčerka, ki je bila kaj hitro jezna in nevoljna pri vsakem neprijetnem dogodku.

„Tako ti to razodenem, hčerka moja. Že od mladosti imam navado, da storim pri jutranji molitvi tale sklep: ‚Danes hočem kako veselje napraviti onim ljudem, s katerimi mi bo treba občevati, zlasti pa domačim.‘ To je bil moj vsakdanji sklep, ki sem ga z božjo pomočjo dokaj zvesto izpolnjevala. Ni se mi zlepa primerilo, da bi bila raditega opustila kako stanovsko dolžnost, pač pa me je ta sklep obvaroval marsikake neprijaznosti in marsikatero krivice.“

Ali more tak plemenit človek, ki hoče le veselje napravljati drugim, biti drugačen kot — dober človek?
(Paillettes d'or.)

6. Oče in sin.

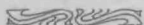
V jeseni l. 1880. je bil v neki občini svet misijon. Vsi župljani so se ga pridno udeleževali. V majhni podružnici, uro hoda od župnijske cerkve, je živel star mož, ki bi se bil tudi rad udeležil sv. misijona. Pa ni mogel v cerkev, ker je bil hrom; pot je bila pa tudi tako slaba, da bi se dobri mož tudi z vozom ne bil mogel pripeljati do cerkve.

Radi tega je bil poštenjak tako zelo žalosten, da se je jokal. Ko vstopi njegov sin, krepak, mlad mož, in zagleda očeta jokajočega, se prestraši in vzklikne: „Oh, oče, kaj pa vam je? zakaj jokate?“ Stari oče mu potoži, da bi se tako zelo rad udeležil misijonske pobožnosti, pa se je ne more, ker je ves hrom.

Dobri sin odgovori: „No, oče, če ni drugega kot to, potlej je pa lahko pomagati. Ko sem bil še deček, ste me vi večkrat nesli v cerkev, zdaj, ko sem velik in močan, vas pa jaz ponesem v cerkev, dragi moj ata!“

In res je nesel dobri sin svojega ljubega očeta vsak dan v cerkev in nazaj domov, dokler je trajal misijon. In koliko koristi imajo taki goreči kristjani od svetega misijona, si lahko sam misliš.

Prišla mi je tale misel: Dober oče, dober sin, pridruži se jima še ti kot tretji!

Kako smo praznovali sv. Tri kralje.

Yselej sem vesel, kadar se spomnim svojega doma in svoje rojstne vasi. Srce mi hoče tja nazaj med brate in sestrice. Kako je pa tam tudi lepo, lepo in veselo vedno — posebno pa še na praznik sv. Treh kraljev!

Ta dan smo vstali vsi samosrajčniki prav zgodaj. Oblekli smo se in umili sami; nobene postrežbe nam ni bilo treba — še celo jokal ni nobeden.

Ko smo bili opravljeni, smo sedli okoli peči, odmolili jutranjo molitev in potem smo dobili zajtrk. Mati so nam prinesli kave; a namesto navadnega kruha smo dobili vsak en kos črnega in en kos belega poprtnjaka. Mati so ga nam položili na glavo, želeč, da zraste vsakdo izmed nas čez leto vsaj toliko, kolikor segata oba kosa. To je bilo veselja in smeha brez konca in kraja tisto jutro!

Po zajtrku so pa stopili oče k veliki omari, pa so vzeli iz nje podobe sv. Treh kraljev in so jih postavili v jaslice tako, da sta bila dva kralja že v hlevu, a eden je bil ravno med vrati. Nad hlevca pa so pripeli svetlo zvezdo z dolgim repom. Potem se je pa zbrala vsa družčina, in zapeli smo tisto priljubljeno:

Kralji sveti so prispeli
iz dežele Jutrove...

Potem smo odšli proti cerkvi. Tam smo se vstopili otroci pred jaslice in smo zamišljeno zrlili božje Dete in njegovo sveto Mater. Po svetem opraviu smo krenili takoj domov. Sedli smo okrog jaslic in smo se pogovarjali o božjem Odrešeniku in o sv. Treh modrih.

Popoldne so pa prišli sosedje s svojo deco, stare mamice in priljubljeni dedje. Čas je potekal hitro. Med petjem in pripovedovanjem starodavnih povesti se je zvečerilo. Gostje so polagoma odhajali.

Po večerji smo pa zapeli še par božičnih pesmi, da se nam je topilo srce radosti. Še danes mi doni v duši in v srcu melodija one pristrčne pesmi, ki doni združena s svetimi mislimi na ta večer iz toliko svežih otroških grl:

Dvanajst bo ura bila,
bo kmalu polnoči,
Marija bo rodila
Zveličarja ljudi...

Potem smo odmolili večerno molitev, voščili očetu in mamici lahko noč in odšli k počitku...

Gnjevoš.

Prva laž.

Kje si pa bil Zvonko, da te ni bilo tako dolgo iz šole?“ —

„Gospod katehet so nam kazali jaslice.“ je odgovoril Zvonko nekam boječe, in glas mu je bil negotov, tresoč. Po vsem životu mu je zagomezelo, in nehote je povetil oči; lica pa mu je podplula temna rdečica. Strah ga je bilo lažnive besede. V duši mu je odmevalo kakor votel glas iz groba: „Greh . . . greh . . . Vsaka beseda je bila zlagana in to — materi . . .“

Hotelo se mu je, da bi stekel k materi, pokleknil in jo prosil odpuščenja.

Južina ni šla Zvonku v tek. Popustil je kruh in se začel učiti. Ko se je zmračilo, je sedel k oknu in je gledal snežni ples tam zunaj. Oj, kako so ga drugekratí veselile te razigrane snežinke; a danes — danes mu vzbujajo le žalost. Nekam čudno ga nagiba to poigravanje h kesu, k priznanju. Joj, zakaj je to storil? Lagal? Zakaj si je nakopal to moro? Nikdar več, nikdar več . . .

V sobo je stopila mati.

„Mama!“

„Česa želiš, Zvonko?“

Tedaj je stopil Zvonko k materi, po njegovih vročih licih so zapolzele svetle solze, solze živega, resničnega kesanja . . .

„Mamica, odpustite; niso nam kazali katehet jaslic, ampak — zaprt sem bil . . .“

Kakor bi se mu odvalil težak kamen od srca, tako je postalo Zvonku lahko v tem trenutku. Samo, da je povedal, potem naj že pride, kar hoče.

Toda, ni se zgodilo tako, kakor je pričakoval Zvonko. Mamica ni vzela šibe; tudi pokarala ni Zvonka, ampak dvignila ga je k sebi in ga celo poljubila na rošno čelo, ker je odkrito povedal.

„Toda glej, da ne storiš nikoli več kaj takega — to je greh!“

„Nikoli več!“ je ponovil Zvonko glasno in odločno. In odtedaj drži storjeni sklep.

Ivan.

Zima razsaja . . .

Zima razsaja,
vihre bučé;
ptičice drobne
se je bojé.

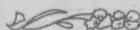
Lakota, zima,
to je hudo —
ali še huje
ptičkom de to:

Nimajo hiše —
kaj še peči!
Težko ves dan se
zrnje dobi.

Celo so leto
delale nam,
zdaj pa zapremo
topli jim hram.

Srce hvaležno,
odpri jim vsaj —
krušnih drobtinic
v hrano jim daj.

Fr. Ločniškar.

Starka.

Tam po zmrzlem snegu
starka zima gre,
v kožuh bel zavita
stopa čez polje . . .

Starka pa veselo
stopa in glasno
se smeji: „He, moje
je zdaj polje to!”

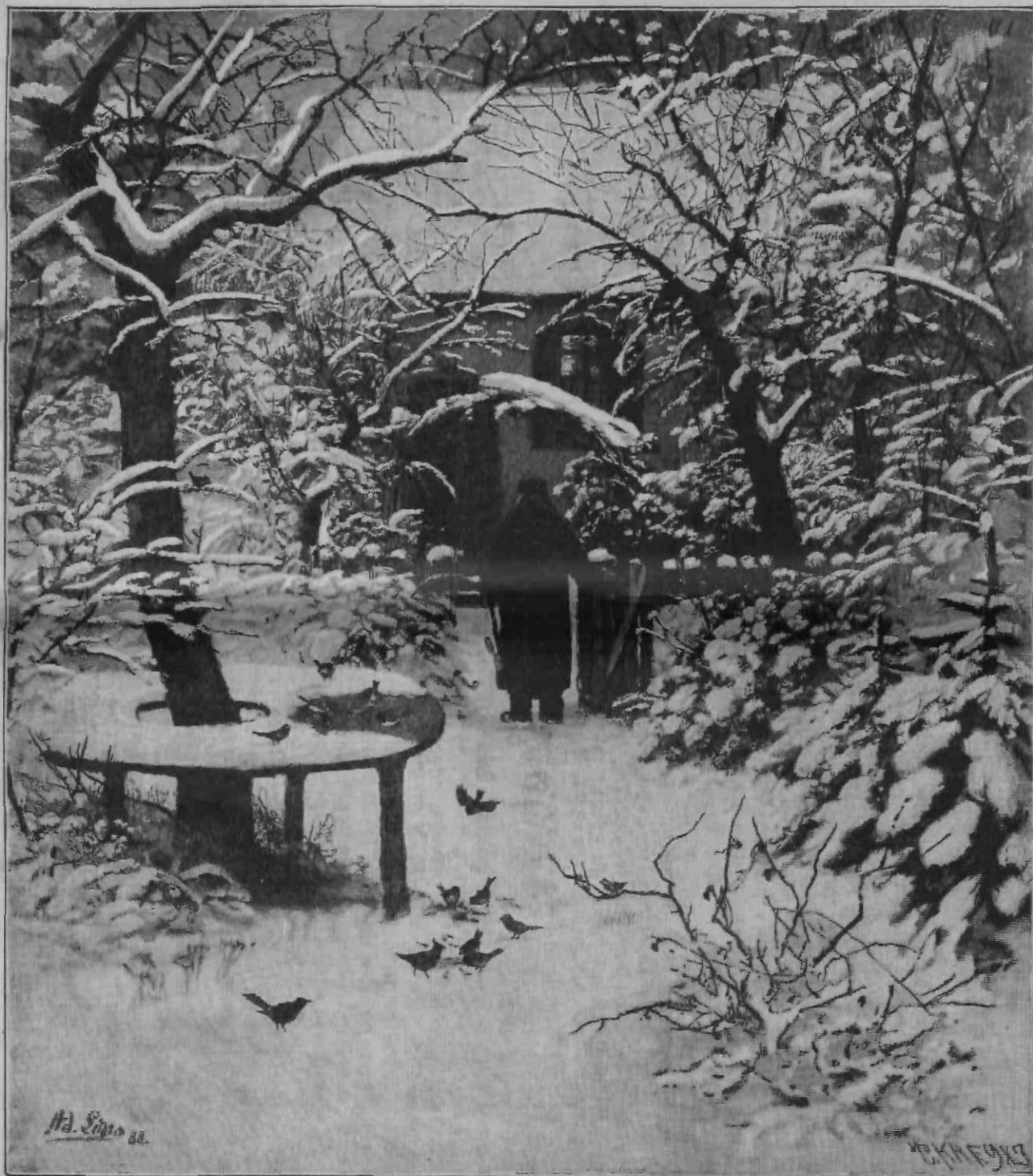
Tiho in pokojno
vse polje leži,
sanja o pomladi,
sreči prešlih dni . . .

Moje so te njíve,
moj je tamkaj log
in dobrave širne . . .
moje vse okrog!“

Glasno in veselo
starka se smeji,
a polje o vesni
sanja in molči. —

Vekomir.

Usmilité se hladnih ptičkov!

Rajko.

Zunaj je ležala vas, vsa pokrita z belim, mehkim snegom. In še vedno so naletavale snežinke. V šolski sobi pa je bilo toplo; na oknih je bila rosa, in dečki so jo brisali z žepnimi robci, da so zrlí na vas, ki je bila odeta v tako lep, srebrno blesteč plašč... Nebo je bilo sivo — kakor potreseno s pepelom, in milijarde motnih pikic se je porajalo na njem. Te so se večale in padale na zemljo v podobi malih, belih vejic, zvezdic in kolobarčkov. Bil je to sneg, in z veseljem so ga opazovali otroci iz tople šolske sobe.

A kmalu vstopi gospod učitelj, in hitro poskačejo učenci na svoje prostore. Ko odmolijo, jih popraša gospod učitelj, kdo manjka. Hitro se pogledajo po klopeh, a se takoj začudenja pogledajo. Da, tam v tretji vrsti je sedež prazen; nekaj jih glasno zakliče:

„Rajkota ni!“

Tudi gospod učitelj pogleda nekako začudeno, kot da ne veruje klicu dečkov; a sedež, kjer je sedel Rajko, je bil resnično prazen...

„Kaj mu je?“ popraša hitro gospod učitelj in se ozre po učencih.

A vsi molče. Nihče ne ve pravega odgovora. Prične se pouk...

Rajko, ki je bil najpridnejši učenec v celem razredu in najljubkejši otrok v celi vasi, je ležal tačas v mali, snažni postelji in se venomer oziral proti oknu... Mati, ki ga je nad vse ljubila, je sedela pri njem in ga zdajpazdaj skrbno popraševala: ali mu je že kaj bolje, ali česa želi, in še mnogo drugega. — Rajkovi starši so bili premožni: oče je bil župan, in Rajko edini sin. Užival je zato vso ljubezen in vso skrb dobrega očeta in ljubeče matere.

„Mamica, rad bi šel v šolo!“

In otožno se ozre Rajko skozi okno na vas, ki pa je bila vsa pregrnjena s srebrnoblestečim prtom...

„Ne moreš, Rajko!“ ga potolaži mati in mu pogladi črne kodre raz visoko, belo čelo. Rajku pa se žalosti potemni lice. Rad bi šel v šolo, da ne zamudi

nauka; a ko se hoče dvigniti v postelji, se mu zavrti v glavi. Kakor tema mu zabega pred očmi in omahne nazaj v blazine. —

Materi pa bojazni zatrepeta srce. Morda ji hudo oboli edini sinček. Skrbno opazuje vsako njegovo gibanje; gleda mu jeziček, ki pa je ves bel kakor potresen z moko, in hudo jo zaskrbi . . . V noči je čula, kako se je fantič nemirno premetaval, včasih celo zajčal; medtem ko je drugače spal tako mirno, da se je komaj čulo rahlo njegovo dihanje.

Ob deseti uri, ko je bila šola končana, so prišli Rajkovi součenci, da ga obiščejo, ker Rajko jim je bil vedno dober prijatelj. Zato so ga vsi spoštovali in ljubili. Tiho — brez besed obstopijo njegovo posteljo, kot da ga hočejo zastražiti. S pomilovalnim pogledom ga zró, ko leži pred njimi tako bled in tako izpremenjen. Drugače so mu žarela lica kakor rdeče jabelko, in ustnice so mu vedno krožile v nasmeh; a sedaj je Rajko tako miren, upalega lica, le zre jih z očmi; pa tudi te so radi prečute noči rdeče obrobljene.

„Kaj ti je, Rajko?“ ga vpraša sosedov Tonček, ki mu je bil največji prijatelj. Tudi sta v šoli sedela v isti klopi.

„Jutri pridem zopet v šolo!“ jim obljubi Rajko. S tem so bili učenci nekoliko pomirjeni; a vendar so odhajali tihi — skoro žalostni, ker se jim je zdelo vse nekako prazno in samotno. Niso imeli v svoji sredi veselega Rajka.

Proti poldnevu pa sta prišla na obisk gospod učitelj in zdravnik. Poklicala ju je Rajkova mati — boječ se, da sinček resno ne oboli.

Precej dolgo je bolnička preiskaval zdravnik, gledal in tipal; a videč, da Rajku že silijo solze v oči, ga je potolažil, da kmalu ozdravi in kmalu pojde v šolo . . . V veži pa je naročil zdravnik materi in očetu, ki sta vsa skrbna težko pričakovala njegovega sporočila, naj dobro pazijo na bolnika, naj mu dajejo mrzle obkladke na čelo, in mu kuhajo čaj.

Gospod učitelj je sedel še dolgo pri Rajku in ga tolažil, da se je prehladil, in mu obljubil veliko knjigo z lepimi podobami, da mu ne bo dolgčas. To

je Rajka tako razveselilo, da so se mu zaokrožile blede ustnice v vesel nasmeh . . .

„Gospod učitelj, ne pozabite knjige!“ je še zaklical, ko je odhajal. Učitelj mu je moral trdno obljubiti, da mu po kosilu prinese knjigo.

Popoldne je res dobil Rajko veliko knjigo s pisanimi podobami. Nekaj časa je zadovoljen listal po nji in ogledoval barvane slike; a kmalu mu je omahnila iz rok, in položil jo je poleg sebe. Nič se mu ni ljubilo — celo velike trobente, ki mu je bila sicer v največje veselje — ni pogledal. Tudi jesti ni maral, a mati ga je le silila, da bi p'l vsaj čaj, kakor je naročil zdravnik. A pri vsakem požirku je Rajko poprosil:

„Mamica, saj je že dovolj!“

Mati ga je gledala z boleznim pogledom in ga mnogokrat opominjala:

„Rajko, ako ne boš pil čaja, boš umrl!“

A Rajko ni veroval materinim besedam. Kar hitro je mamico ljubko potolažil:

„Mamica, saj ne bom umrl! Pri tebi bom ostal!“

Materi je zatrepetalo srce, oko se ji je porosilo in vstran se je morala obrniti, da prikrije solze, ki so ji iz bojazni in hkrati iz materinske ljubezni pripolzele po licu.

Proti večeru je Rajko nekoliko zaspal; a kmalu je v spanju bolešno zavzdihnil in se prebudil.

„Kaj ti je, Rajko?“ ga popraša prestrašena mati.

„Tu me boli!“ ji pošepne in pritisne ročico na prsi . . .

Ponoči se je Rajko zopet premetaval tako nemirno, da je morala mati mnogokrat vstati iz postelje in hiteti k njemu. Šele proti jutru je bolnik zopet zaspal.

Drugi dan Rajko še ni mogel v šolo. Prišel in minil je tretji in četrti dan, a Rajku se bolezen še ni izboljšala.

Proti opoldnevu petega dne pa je prišel zopet zdravnik, a nič dolgo ni ogledoval Rajkota; samo pobožal ga je in potolažil; materi in očetu pa je obljubil, da bolezen kmalu mine. Pa nista oče in mati verovala, ker otrokovo lice je bilo resno, in oči so govorile vse drugače. Tudi učenci so Rajka obiskali z učiteljem

vred in vsem je bilo hudo pri srcu, ko so videli, da se Rajku le noče izboljšati bolezen. Rajko je molče zrl vanje, potem pa jih poprosil, naj zapojó tisto pesem, ki mu je bila najmilejša in jo je tako rad pel z njimi. In dečki so se pod vodstvom gospoda učitelja vstopili v kolobar in so zapeli mило:

Ko pomlad cvetoča pride
in odklene temna vrata —
z radostjo nas vse obide,
zora nam zasije zlata . . .
Ljubi maj, krasni maj,
konec zime je sedaj!

Vsa hiša je poslušala s solzami v očeh. Učenci pa so zrl na bledega Rajka, ki bi bil tako rad pel z njimi, a ni mogel . . .

„Spomladi boš pel zopet z nami!“ ga potolaži Tonček in pogladi po velem licu.

„Bom!“ jim obljubi Rajko in poda vsakemu učencu posebej roko, ko so odhajali.

Na večer pa je postalo Rajku silno slabo. Bolestno se je zvijal med pernicami, in mati ni vedela, ali naj joče ali kliče ljudi. Le vzdihovala in molila je goreče, da ji dobri Bog ohrani ljubljenega sinka . . .

Oče je sedel ob bolnikovem zglavju; tiho mu je gledal v blede, suhljato lice, in solza je trepetala v njegovem očesu. Ko pa je pozvonilo „Ave“, sta pristavila z bolniškim pobožno in zaupno očenaš za zdravje . . .

Drugo jutro pa je Rajko trdo in dolgo spal. Ves okrepljen se je prebudil. Poklical je z veselim glasom po mamici, in ko je prihitela k njemu, se je je radostno oklenil z obema rokama in ji dahn timer: „Mamica, ne bom umrl. Pri tebi bom ostal pa v šolo bom hodil. Spet sem čisto zdrav!“

Ščitomir.

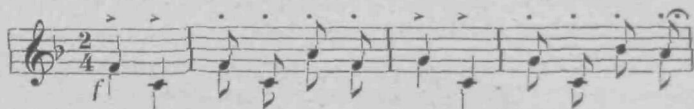

Sraka.

(Taras Vasiljev.)

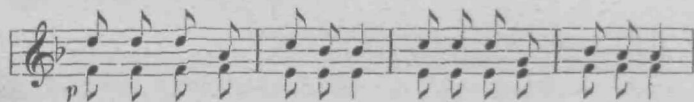
Gredé.

Ugl. Q. Pertl.

1. Sra-ka, sra-ka, gr-da spa-ka, gr-da spa-ka,
2. In ta pti-ca je ta - ti-ca, je ta - ti-ca:
3. Kar se sve-ti, vse i - me-ti, vse i - me-ti,
4. Sra-ka, sra-ka, gr-da spa-ka, gr-da spa-ka:

Hitro.

1. de-re se, da te je strah, de-re se, da te je strah,
2. kra-de vam, da je strašno, krade vam, da je strašno,
3. ta po-žreš-ni - ca že-li, ta požrešni - ca že-li,
4. gr - ši pa je človek tak, ki je ta-kih kriv napak.

Počasneje s poudarkom.

1. če si plah, če si plah.
2. in gr - do, in gr - do.
3. če nič ni, če nič ni.
4. kriv na - pak, kriv na - pak.

Kratkočasnica.

Največji mož. Učitelj: „Kdo je največji mož v zgodovini?“ — Učenec: „Velikan Golijat!“

Rešitev naloge v št. 1.

*		*		*	
	*		*		*
*		*		*	
	*		*		*
*		*		*	
	*		*		*

ali

*	*	*			
*	*	*			
*	*	*			
			*	*	*
			*	*	*
			*	*	*

itd.

Prav so rešili: * Huš Dušan, učenec III. razr. v Vipavi; Strohsack Jožef, Šetina Franc, Dolinar Marija, Jurman Franja. Pance Terezija, učenca in učenke na Viču pri Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 1.

Sneženi mož ne more prenašati gorkote.

Prav so odgovorili: Miklavčič Andrej, učenec II. razr. v Studenem pri Postojni; Kavčič Janko v Skofji Loki; Susman Franc, posestnik, Prevale pri Preserju; Klun Anica, Petrič Mihaela, Smerke Angelica, Lovšin Angelica, Benedičič Slava, gojenke v samostanu d. N. D. v Šmibelu; Erhatič Ivo, Hočevnar Mirko, Kralj Vladimir, Repnik Anton, Lednik Ivan, Presker Janko, učenci IV. razr. v Celju; Schweiger Olga, učenka III. razr. v Brežicah; Grošelj Ivan, učenec v Studenem pri Postojni; Lutschou-nigg Henrik, učenec III. razr. v Ljubljani; Birk France, Jeras Janez, Križman Andrej in Repnik France, učenci IV. razr. v Kamniku; Kramar Ant., mizar v Mateni; Kavčič Alojzija, Pečirer Ivanka, Treven Minka, učenke VI. razr. v Idriji; Dacar Avguštin in Pance Cene, učenca na Viču pri Ljubljani.

Oboje so prav rešili: Stanonik Aleš, učenec III. razr. v Ljubljani; Štelcar Josip, sluga kn.-šk. pisarne v Mariboru; Fon Emilija in Olga, učenki pri čč. šolskih sestrah; Fon Ivo, prvošolec v Celju; Polenšek Marijan, učenec III. razr. v Radečah pri Zid. mostu; Fatur Stanko, učenec II. razr. na Rakeku; Pustišek

* Ta naloga se dá rešiti na mnogo načinov. Poizkušajte torej še drugače rešiti. Kdor mi izkaže največ načinov pravilne rešitve, dobi za nagrado knjigo „**Osmero blagrov**“. Ako bi se izglasilo več tekmecev z istim najvišjim številom, odloči žreb.

Mihael, davkarski sluga v Kozjem; Šušteršič Anton, Zupančič Jožef, Novak Ciril, Gabrijel Anton, Lindič Ciril, Kobe Ivan, Kastelic Anton, Slak Matija, Žugovec Fr., Nikolič I., Beruš N., učenci v Rudolfovem; Jeglič Fran, drugošolec v Ljubljani; Mayer Franc, Marica in Dušan v Celju; Marolt Marijan in Danica na Vrhniki; Kaukler Miroslav gimnazijec v Ptuju; Grum Slavko, učenec V. razr. in Hočevar Vera, učenka V. razr. v Rudolfovem; Muri Magdi, Anzej in Ivan na Jezerskem; Berčon Meri, učenka Lichtenturničnega zavoda v Ljubljani; Valant Vali, Martinko Mici, Pakiž Ivana, Flajs Kloti, Mevželj Pepca, Božič Vida, Pavlin Mici, Zaman Lojzka, gojenke meščanske šole v Šmihelu pri Rudolfovem; Gruden Franc, Dol. Retje; Pence Fr., Faleskini Fr., Malovič Milan, Grom Milan in S., Kocjan Viktor, Bele Frid., Kastelic Zvonko in Stanko, Oswald Leop., Kristan Stanko, Ravoli Alojzij, Winter Alojzij, Gabrijel Milan, Pehani Fr., Vašič Viktor, Zorko Edv., Cigler Leop., Skalicky Zdenko, Klodič vitez Sablodolski, Hočevar A., Tomšič Jožko, Horvat Urbanček, Dovnik Al., Kastelic V., Žmavec Marijan, Zupančič Karol, Bloudek Leon, Košak Žan in Rudi, učenci v Novem mestu; Kastelic Anica, Ažman, Jeršin Ang. v trgovskem tečaju; Študelj Poldi in Sušnik Micika, učenki VIII. razr. v Šmihelu pri Novem mestu; Vogrinc Mici, učenka I. razr. meščanske šole v Rudolfovem; Petrič Mihaela, Smerke Angelica, Albrecht Cilka, gojenke v samostanu de Notre Dame v Šmihelu; Koperc Anton, Slanc Ivan, Lavrič Josip, Mervar Fr., Jazbec Vladimir, gimn. dijaki; Hrovat Fr., Knafelj S., Tomc Matija, Zore Fr., Miklič Ign., Schneider Feliks in Viktor, Pavček Josip, Agnitsch Andrej, Kopitar C., Janc Josip, Mušič, Šepic, Ferkul Ant., Pungercič Erazem, Vogrinc Juri in Vranešič Ju ij, učenci v Rudolfovem; Fabjančič Vekoslav, učenec III. razr. v Ljubljani; Veronik Janez, učenec v Reki na Štajerskem; Lamm Franc, učenec v Središču; Kumar Rudolf, dijak v Ljubljani; Jurman Marija, učenka VII. razr. c. kr. ljudske šole v Idriji; Gerdina Tončka, učenka VIII. razr., Jošt Darinka, učenka V. razr. in Jošt Marica, učenka III. razr., Klovor Zofija, učenka III. razr., Pegan Vladko, učenec IV. razr. na c. kr. vadnici; Jošt Radovan, dijak v Ljubljani; Lešnik Marica, učenka II. razr. pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Geisinger Mirko, učenec IV. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Lorber Olga, Ferjan Ivana, Omladič Štefka, Meze Franciška, Doiňšek Pavlina, Zupan Mar., Lešnjak Mar., Novak Pavla, Ambrožič Ivana, Bole Ivana, Kosi Karolina, Korbar Jozefa, Hrovatin Mar., Milač Kat., Međen Mar., Grohar Mar., Kos Bogomila, Pust Kristina, Čebin Angela, učenke v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Štrukelj Jožko, učenec IV. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Marinič Franc, Korosin Ivan, Oven Anton, Battelino Peter, Gabrič Rafael, Rožanik Viktor, Kušar Viktor, Japelj Marija, Korošin Alojzija, Šteh Ana, Kanc Franja, Oblak Marija, Rajgelj Stanko, učenci in učenke na Viču pri Ljubljani; Brejc Nada v Celovcu; Porekar Ciril, Viktor in Angela, učenci in učenke na Humu; Ogrin Avg. učenec V. razr. v Ljubljani.